

Ništavost prava zaloga – ustup potraživanja

Prema stavu Vrhovnog suda RH, Revt 170/07 u postupku koji je prethodio reviziji sudovi su u odnosu na I-tuženika R. b. d.d. odbili tužbeni zahtjev jer su utvrdili da predmetni ugovor o ustupu potraživanja nije u suprotnosti ni s Ustavom Republike Hrvatske niti prisilnim propisima i moralom društva u smislu čl. 103. st. 1. ZOO.

Okolnost što je utvrđen ništavim sporazum o zasnivanju založnog prava u korist ustupitelja nema za posljedicu i ništavost samog ugovora o cesiji, jer je riječ o ništavosti sporednog prava bez kojeg ugovor o ustupu može opstati. Tužitelj ni sam ne tvrdi da bi to založno pravo bilo uvjet ili odlučujuća pobuda zbog kojeg je sklopljen ugovor o ustupu potraživanja.

Osim toga u ugovoru o cesiji je izričito rečeno da ustupitelj ne odgovara za naplativost tražbine, a pored založnog prava ugovorom o ustupu potraživanja ugovoreni su i drugi instrumenti osiguranja.

Takva utvrđenja prihvaća i revizijski sud. Zato tužitelj u reviziji pogrešno tvrdi da ništavost jednog ugovora mora imati za posljedicu i ništavost drugog ugovora, jer kako je rečeno utvrđenje ništavosti prava zaloga kao akcesornog prava nije dovelo do nevaljanosti ugovora o ustupu potraživanja.